

войвода, задаваше страхъ и трепетъ на неприятеля, живѣли още?—Богъ го е запазилъ.—О Боже милии смили ся заради насъ нещастни и поживи ни го този останалъ единичкъ нашъ храбръ войвода! Продължиму днитѣ поне до часа, въ когото трѣбва да станемъ жертва за милата наша свободж.—Побратиме, нека отидемъ да намѣримъ този нашъ юнакъ за да умрѣмъ заедно съ него.

Петръ— Да отидемъ, ала е страшно брате, додѣ че достигнемъ при него да не би да паднемъ въ робство (*Триватъ и до дзното на сѣрѣжѣ срѣцватъ Младена*).

ЯВЛЕНИЕ VI.

Горнитѣ,— Младенъ и Слави

Младенъ— На вждѣ брути! Неприятельтъ е на близо.

Петръ— Що думашъ?

Младенъ— Назадъ, назадъ!

Мирчу— Напрѣдъ, напрѣдъ нека умрѣмъ!

(*Младенъ и Петръ го въздържатъ*)

Слави— Какъ ще отидемъ тѣй непригтовени, искашъ да умрѣмъ на марцина ли!

Мирчу (*распаленъ*)— Оставете мя Смъртъта мя вика. Азъ трѣбва да умрѣ тѣй, както измрѣха толкози мои братя за отечество!

Петръ— Почакай, брате, да разумеими каква е работата. (*На Младена*). Побратиме, кой сте? и огъ дѣ идите?

Младенъ— Ния сме отъ стражаритѣ на Царь Георгия Страшимира. . . .

Мирчу (*прикхсваго*). На царь Георгия? . . . Ахъ сѣтничкий нашъ царь! . . . Какво стана той?

Слави— Ще ви раскажемъ.

Младенъ— А васъ коя сждба ви е довела въ това пусто мѣсто.